

Видається з благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира,
Предстоятеля Української Православної Церкви

1(18) 2013

КУПОЛ

ЖУРНАЛ МОЄЇ СІМ'Ї

Масляна: християнство
чи язичництво?
с. 4-5

Дивне свято 8 березня
с. 8

"Политики приходят и уходят,
а Бог - один, есть и будет"
с. 10-11

"Є така професія -
захищати Батьківщину"
с. 12-13

Тема номера:

**Прощенное
воскресенье** с.6-7

Бережіть життя для Щастя!

СЛОВО НАСТОЯТЕЛЯ

Дорогие наши читатели! Ваши пожелания вернуть рубрику "Слово настоятеля" в её прежнем расширенном виде оказались созвучны и моим помыслам. И вот хочу поделиться с вами некоторыми из них.

Человек — это диалогическое существо. Его природа такова, что он обязательно вступает в диалог, на разных уровнях: на мысленном и на социальном.

Диалог на мысленном уровне — это внутренний диалог со своим Создателем, с самим собой, и еще это диалог с другими. Прежде всего, необходимость для каждой живой души являет собой диалог с Богом. Ведь человек не самодостаточное существо, он — творение Божие, и не может существовать сам по себе. Диалог с Творцом необходим, чтобы подпитываться Его благодатью, познавать Его волю, понимать, чего хочет от тебя Творец.

Мысленный диалог с самим собой отличает человека как духовное существо. Можно сказать категорически: если этот диалог прекращается, значит, сам человек как духовное существо умирает. Ведь тем самым он отказывается от изначальной духовной свободы, дарованной Творцом, от искры сотворчества, которая может вспыхнуть в человеческой душе. Качество диалога с самим собой зависит от того, насколько живой и насыщенный диалог человека с Богом.

Мысленный диалог с другими предполагает допущение в круг своих мыслей других — тех людей, с которыми нас связывают житейские обстоятельства. Это не значит внутреннюю перепалку или победу в воображаемом споре: в таком внутреннем диалоге никакой духовной жизни нет. Она — в молитве за тех, кто тебя окружает, будь то сосед по дому или коллега на работе.

А вот следующая фаза диалога — это социальный диалог, проявление активной жизненной позиции в конкретном контексте. Выражаясь бытийно, качество социального диалога определяет тебя как человека доброго или злого. Масштабы воплощения такого диалога могут быть разными, в зависимости от внешних ситуаций и внутренних задач. Он может проявиться через следование заповедям милосердия, когда человек подает копейку нищему, помогает нуждающемуся или делает бескорыстный материальный жест. Разви-

ваясь и лично реализуясь, человек может выйти и на многогранный, сложный проект, который станет действенным исполнением заповеди любви к ближнему. Ведь любовь к ближнему может быть явлена по-разному; новизна проявлений этой любви — естественное следствие искренности.

Какова задача нашей маленькой идеологической площадки — журнала "Купол"? Живая вера. Хотелось бы, чтобы прозвучавшее на наших страницах было вами услышано, и чтобы мы взаимно слышали друг друга. Не стыдитесь, задавайте вопросы, пусть они будут с вашей точки зрения неправильными или неуместными. Важно, чтобы состоялся диалог — с нами как с редакцией, со мной как с настоятелем.

Надеюсь и верю, что люди, которые читают бумажную версию журнала, и те, кто читают "Купол" на нашем сайте, а еще и те, с кем мы общаемся на странице "Купол" в социальных сетях — все они будут собраны под Куполом, хранимы и поддерживаемы им в духовной жизни. Ведь способность вести диалог с собой и с окружающими неразрывно связана с тем диалогом, который мы ведем с Богом.

Всеукраїнський з'їзд Союзу православних жінок

Східноєвропейський саміт священнослужителів "Захисти сироту – зміни майбутнє"

Колядування під час засідання клубу ветеранів

Міжнародний круглий стіл на тему: "Соціальна активність молоді – крок до побудови громадянського суспільства"

Протоієрей Олег Мельничук 24 січня взяв участь в першому Всеукраїнському з'їзді Союзу православних жінок, що проходив з благословення Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира. Форум об'єднав представниць з України, Росії, Білорусі, Молдови та Вірменії навколо єдиної теми — духовна криза в суспільстві і роль православної жінки в його подоланні.

В своєму виступі отець Олег зазначив: "На основі служіння в пологовому будинку була створена організація "Мама і немовля". Ця організація запропонувала державі політику щодо захисту материнства і дитинства, а саме щодо попередження раннього соціального сирітства. Завдяки даній програмі, яка сьогодні успішно працює в Україні, функціонують 16 таких центрів і в 2013 році планується створення нових. Це сприяло тому, що раннє соціальне сирітство скоротилося в Україні на 70%."

6-7 лютого 2013 Альянс "Україна без сиріт" спільно з Комісією соціального служіння Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій провели Східноєвропейський саміт священнослужителів "Захисти сироту – зміни майбутнє".

З благословіння єпископа Пантелеїмона, голови Синодального відділу Української Православної Церкви у справах сім'ї, на заході був присутній голова Київського єпархіального відділу у справах сім'ї протоієрей Олег Мельничук.

Тема саміту — участь та роль Церкви у вирішенні проблем сирітства в Україні. У відкритті саміту взяли участь представники Української православної Церкви, Української православної Церкви Київського патріархату, Української Греко-католицької Церкви, Церкви Християн Віри Євангельської України, Всеукраїнського Союзу Церков Євангельських Християн Баптистів України, Української Християнської Євангельської Церкви, Об'єднання Церков Божих.

Вдала модель проведення саміту, де виступи окремих спікерів чергувалися панельними дискусіями, семінарами, виявилася унікальною платформою для діалогу між різними конфесіями.

Відбулося перше в цьому році засідання клубу ветеранів "Зв'язок поколінь" при нашому храмі. Цього разу крім традиційного спілкування та чаювання на наших літніх парафіян чекав сюрприз — хор з Києво-Печерської Лаври. Хористи запланували цей візит давно, але гаряча святкова пора дозволила їм вибрати час лише наприкінці січня.

Для наших шановних гостей хористи заспівали різноманітні колядки — українські, грецькі, російські. Найбільш відомі твори співали всі разом, а слова нових незнайомих широкому загалу колядок вчили прямо під час виконання. Тому, під час завершення виступу хор збільшився майже втричі в порівнянні з початком зустрічі.

Провела цей захід 8 лютого Українська молодіжна громадська палата при підтримці Представництва Росспівробітництва в Україні та Центру соціально-консервативної політики (Україна).

Протоієрей Олег Мельничук в своєму виступі під час круглого столу зазначив: "Чим відрізняється політик від державного діяча? Політик зберігає баланс інтересів, а державний діяч здатний продукувати ідеї, перетворювати їх в проект, реалізовувати і отримувати результати для суспільства."

Масляна (Масниці, Масляниця, сирна неділя) — давньослов'янське свято на честь весняного пробудження природи. Християнська церква включила Масляну у свій календар: масляний тиждень напередодні Великого посту (кінець лютого — початок березня за старим стилем).

Масляна: християнство чи язичництво?

На Україні Масляна не мала такого широкого розмаху, як, прикладом, у центрально-російських областях. Але й тут дорослі та молоді катились на конях, ходили в гості, влаштовували банкети у складчину. В деяких місцевостях Масляну зображувала заміжня жінка, яку під жарти возили на санчатах односельці. На Поділлі хлопці пригощали дівчат горілкою, пивом, солодошами. У подяку за це кожна дівчина вишивала перкалеву хусточку, оздоблюючи її квітками та ініціалами свого обранця, та дарувала йому на Великий день — повертала колодку. Такі ритуали нерідко завершувалися укладанням шлюбу.

В Україні останній тиждень м'ясниць носив кілька назв — Масляна, Сиропустний тиждень, Пущення, Загальниця, Ніжкові заговини, Колодій тощо

У наші часи деякі елементи традиційної Масляної використовуються у святі "Проводи зими".

Василь Скуратівський в книзі "Свята українського народу" зазначає: "Так уже повелося, що сучасне покоління краще знає звичаї сусідніх народів, аніж свої. Скажімо, впродовж останніх десятиліть у Києві та інших містах України широко відзначали і пропагували Масляну з млинцями — так звані "Проводи російської зими". Але жоден з організаторів ні разу не обмовився слівцем про українську Масляну, наче такої ніколи і не існувало. Між тим, наші пращури віддавна відзначали це дійсно, що мало виразно національний характер".

В Україні останній тиждень м'ясниць носив кілька назв — Масляна, Сиропустний тиждень, Пущення, Загальниця, Ніжкові заговини, Колодій тощо. Структурно він ділиться на три основні частини: зустрічний "переломний" понеділок, "широкий" четвер та "прощальна", чи "шуткова" неділя. Кожна з них мала свою обрядову специфіку.

Середу на м'ясопустному тижні називали "зноси-баби". Якихось обрядодій, пов'язаних з цим днем не збереглося. Однак в перелом-

Церковна Масниця схожа на сутінки. Плавно опускається ніч і густіють фарби, повільно — від дня до дня — віруючі обмежують себе в їжі, спілкуванні, неправедних думках і вчинках

ний чи широкий четвер жінки, зібравшись у товариство піднімали тости за те, "щоб телята водилися" і намагалися в цей день не прости, "аби масло не згіркло".

По своєму цікаво святкували й п'ятницю. Як стверджує О.Воропай, віддавна в Україні у цей день зять мав почастивати тещу. Щоправда, якщо хлопець оженився в осінні м'ясниці, то годилося привести до себе жінчину матір на другий день Різдва — це за умови, що теща була чемною і шанованою. Коли ж вона була сварливою і непривітною, — третього дня. Натомість, якщо весілля справляли в різдв'яні м'ясниці, тоді запросини припадали на масляну п'ятницю.

Але найцікавіше відзначали останній день Масляної — Сиропустну неділю, Чорну неділю, Масне

пущення. У різних регіонах Були свої обряди й дійства. Ось як це відбувалося колись на Бойківщині. Відомий дослідник цього краю Г. Дем'ян 1979 року зафіксував у селі Довгому Дрогобицького району на Львівщині такий спогад:

"Люде бавляться, всьо п'ють, гостяться, бо завтра вже піст, вже не можна. Той піст, Великий піст, буде тривати сім неділь. На сему неділю Великдень. Вже тоді всьо, піст кінчається. А на пущення забави роб'ят, що вже тоти всі ся сходять там, сусіди й роблять гостину. Вимивають завтра всю посуду від масного: вже піст буде. Вже будуть варити киселицю. Вже будуть варити біб, оливки з фасолев, хто має, а хто не має, то грушки з фасолев та яблука. Пісне будуть варити всьо."

На Полтавщині, як засвідчує М.Маркевич, у неділю сусіди й родичі обходили одне одного й просили прощення за образи. Вважалося, що саме в цей день має відбутися страшний суд, а тому годилося помиритися з тими, хто на цьому світі. Особливо богомільні люди не виходили на вулицю, не вживали горілки і пригадували скільки ними зроблено гріхів протягом життя. На Слобідській Україні чоловіки не лягали спати з дружинами, "Щоб вовк поросят не з'їв".

Раніше протягом Масляної люди вживали переважно вареники з сиром. Та це обрядове іство було особливо пошанованим у неділю, а тому казали: "Вареники доведуть, що й хліба не дадуть". Ввечері ж влаштовували цікавий обряд "полоскання зубів". З цього приводу Брокгауз і Єфрон до свого знаменитого енциклопедичного словника ввели цікаве пояснення: "У Малоросії Масляна закінчується полосканням зубів тому, що існує повір'я, буцімто чорти щоночі можуть потрохи витягати сир, котрий залишився між зубами, доки самі усього не витягнуть із зубами ..."

Нарешті приходили розваги й до дівчат. Притримані від понеділка "ніжкові заговини" — кісточки від холодцю, — виносили на вулицю й кидали від порога до воріт. Якщо хрустець долітав, то дівчина буде здоровою протягом року, а коли перелітав через ворота — неодмінно вийде заміж. Крім того,

селянин і в цей день традиційно прогнозували погоду. Вважалося:

Яка Сиропустна неділя, такий і Великдень.

Раніше протягом Масляної люди вживали переважно вареники з сиром

Якщо сонце сходить вранці, то й ранньою видасться весна...

За різноманітними забавами та обрядами й завершувався останній день м'ясниць. Люди готувалися до найдовшого і, як уже мовилося, найсуворішого з усіх попередніх — Великого посту, а тому казали: "Масляна, Масляна, яка ти мала, — якби ж тебе сім неділь, а посту одна". Та що ж поробиш, коли, як стверджує інший крилатий афоризм: "Не завжди котові Масляна".

Церковна Масниця схожа на сутінки. Плавно опускається ніч і густіють фарби, повільно — від дня до дня — віруючі обмежують себе в їжі, спілкуванні, неправедних думках і вчинках. І від служби до служби осягають сенс цього обмеження. Робота над собою починається задовго до настання Сир-

У церковних стінах Сирна седмиця супроводжується молитвою святого Єфрема Сиріна про дар покаюння

ної седмиці, з Тижня про митаря і фарисея. У цей день в храмах читається глава Євангелія, що оповідає про те, як молилися дві людини. І один, фарисей підносив хвали Господу за те, що він праведний. А інший, митар, бив себе в груди й стогнав: "Боже! Будь милостивий до мене, грішного!" І Господь відпустив йому, а не фарисею, всі гріхи сповна. Бо сказано в Писанні: "Всякий, хто підноситься, буде понижений, хто ж понижається, той піднесеться". В цей же день на вечірній до звичної служби додається піснеспів Великого посту. Це дуже гарне дійство. Перед цим священники гасять в храмі світло — тільки лампади залишаються мерехтати у вітваря та ікон. Церква занурюється в напівтемряву. І в оксамитовому сутінку, де голоси звучать нижче, а слова

значніше, лунає: "Покаяння отверзи ми двери..".

За покаюним Тижнем про митаря і фарисея слідує Тижень про блудного сина — повість про повернення до Бога грішника, який розкаявся. З цього тижня богослужіння ведуться по ПіснійТріоді, а до піснеспівів додається 136-й псалом — "На ріках вавилонських...". Третій акт — Вселенська Батьківська субота і Тижень про Страшний суд — оповідь про початок і кінець людства.

У батьківську суботу Церква поминає всіх від віку померлих православних християн. А в неділю настає мясопуст — день прощання з м'ясною їжею, "відпускання" її. Сирна седмиця, що вступає в свої права з понеділка, це, по суті, пісне свято, хоча поки ще дозволені і молоко, і яйця. У церковних стінах Сирна седмиця супроводжується молитвою святого Єфрема Сиріна про дар покаюння.

Багато проповідників обрушувалися на Масницю. В кінці XVII В Патріарх Адріан навіть намагався заборонити "бісівське свято", але не зумів — тільки скоротив з чотирнадцяти до семи днів. А з часом Церква і зовсім змирилася з Масницею і долучила її в число своїх звичаїв ... Останній день Масниці — Прощена неділя. У церкві цього дня згадують вигнання Адама з раю, а в народі прощаються з зимою і ще одним прожитим роком. Гаснуть масничні багаття. Люди відвідували могили предків, а після поспішають до вечерні. Недільна служба починається як зазвичай: читання Євангелія, золотисте вбрання священників. Але раптом все міняється. Настає новий тиждень. Тижень Великого посту. Ця мить відзначена обрядом переоблачіння, коли священники виходять до присутніх на службі у фіолетовому вбранні — кольорі скорботи і вічності. Службу завершує чин прощення.

Використано: Збірка Українська минувицина: ілюстрований етнографічний довідник. — К.: Либідь, 1994,

Василь Скуратівський. Дідух. Свята українського народу. — К.: Освіта, 1995

Матеріали інтернет видань.

Мы все желаем себе вечного спасения. Но это возможно только в том случае, если не будет в нашем сердце обид, не будет взаимного озлобления друг на друга, взаимного осуждения, неприязни. Возможно только тогда, когда в сердце нашем будет мир — это драгоценное священное благо, которое дарует нам Христос Спаситель.

Архимандрит
Иоанн (Крестьянкин)

Слово в Прощенное воскресенье

Но для этого, как вы все хорошо знаете, нужно и простить тех, кто нас обидел, и испросить себе прощение у тех, кого мы вольно или невольно обидели. Иначе напрасны будут все наши труды в предстоящем посту. Не примет Господь наших многочисленных земных поклонов, если в сердце нашем будут продолжать жить обиды на брата, зло и недоброжелательность к ближним.

Господь говорит: прощай! — тогда и ты будешь иметь право просить себе прощения

Не услышит Господь и наших слезных молений и воздыханий к Нему о помиловании нас, если не коснутся нашего сознания слова Спасителя: ...если вы будете прощать людям согрешения их, то простит и вам Отец ваш Небесный (Мф. 6, 14).

Господь говорит: прощай! — тогда и ты будешь иметь право просить себе прощения. Господь говорит: не обижай, а люби своего ближнего! А как часто мы любим только некоторых из тех, кто окружает нас, а иногда и никого не любим! Видим в людях только их недостатки и безжалостно осуждаем.

А ведь мы должны любить друг друга потому, что эта любовь, по слову Христа, — отличительный признак истинных христиан: По тому узнают все, что вы Мои ученики, если будете иметь любовь между собою (Ин. 13, 35).

Сегодняшний день, дорогие, это день проверки нашей духовной зрелости, день нашей строгой самопроверки — способны ли мы следовать за Христом, выполняя все Его повеления? Многие из нас из собственного жизненного опыта хорошо знают, что простить гораздо легче, чем самому испросить прощение у того, кого чем-либо обидел. Тут гордость наша мешает нам признать себя виновным.

Подожли друг ко другу, произнесли: "Прости меня!" — и даже с улыбкой поцеловались, а в сердце при этом ничего не изменилось. Затаянная обида, недоброжелательство так и остались. Не этого, дорогие, ждет от нас Господь. Он ждет, что в этот святой вечер откроются наши сердца для искренней взаимной любви. Ждет, что, победив с помощью Божией в себе гордость, мы обречем в себе силу и с чистым сердцем и открытой душой подойдем к обиженному нами и скажем: "Прости меня Бога ради!"

Ждет, что мы вырвем из своих сердец и взаимное озлобление, и взаимное осуждение, и все то, что оскверняет нас и отдаляет нас от Бога.

А способны ли мы простить именно так, как этого требует Правда Божия?

Знайте, что не нужно Богу наше лицемерие. Богу нужна наша готовность — никого, кроме себя самих, не осуждать, всех любить и всем прощать. Нужна наша решимость в наступающем уже завтра посту сложить с себя накопленные

нами, возможно долгими годами, грехи.

Должны простить не только здесь присутствующих, но и находящихся в данный момент далеко от нас, и тех, кои уже отошли в вечность. Сами должны простить и попросить и их простить нас.

А Господь донесет до их сердец мир, который может дать только Он. И этот мир (взаимного прощения) исцелит и их, и наши души.

Дай нам, Господи, сегодня почувствовать Твой благодатный мир, который дается только при условии искреннего и сердечного взаимного прощения.

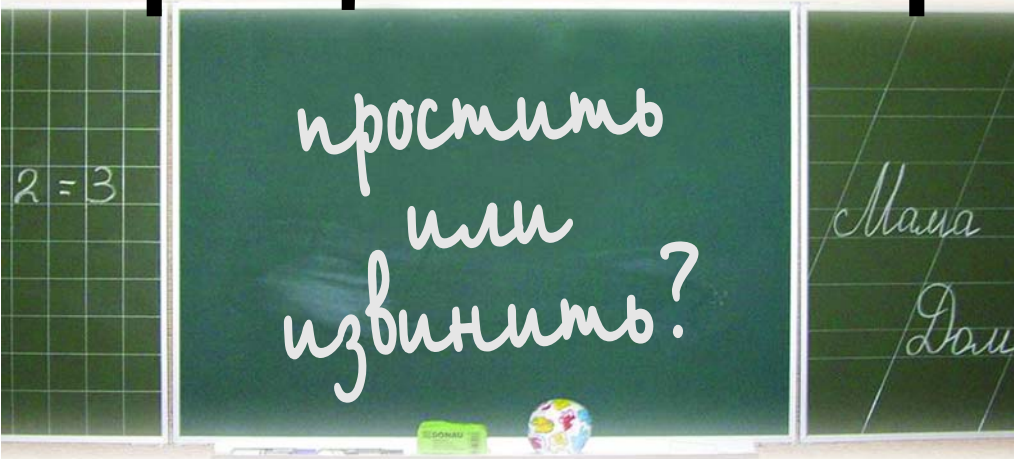
Знайте, что не нужно Богу наше лицемерие. Богу нужна наша готовность — никого, кроме себя самих, не осуждать, всех любить и всем прощать

"Не отврати лица Твоего..."

Молитвенно-скорбный дух слышится в этом дивном обращении грешной души к Богу. И наши души скорбят. Ведь мы собираемся в дни Великого поста очистить свою душу от всего греховного. Но как много в нас всего того, что отдаляет нас от Бога!

И все же — Боже милостивый, "не отврати лица Твоего..."! Мы хотя и очень грешные, но мы любим Тебя, стремимся к Тебе! Мы немощны и телом, и духом, — и потому "скоро услыши нас!".

Прощенное воскресенье

Глагол *извиниться* здесь, разумеется, совершенно неуместен, нужно было бы сказать *попросить прощения у своих близких*. Извинить и простить — это разные вещи. Извинить — более умственное, а зачастую и формальное, ритуальное действие. И обычно по достаточно конкретному поводу. Простить — это душевное движение. Не зря же говорят простить всей душой, всем

Извинить и простить — это разные вещи

сердцем, искренне простить. Извинить всей душой или всем сердцем невозможно, да и искренне извинить тоже. Извиняют иначе: взвесив все обстоятельства, сопоставив вину, принесенные извинения, понесенное наказание, приняв решение, что инцидент исчерпан. Прощения можно просить и, не будучи виноватым, можно просить прощения огульно — за всё, в чем был и не был виноват. Прощение может быть длительным процессом, требующим душевной работы. Поэтому можно сказать *Я тебя давно простила*, но едва ли — *Я тебя давно извинила*. И наоборот: *Я тебя никогда не прощу* — это почти проклятие, а *Я тебя никогда не извиню* — довольно слабенькая угроза. Я уж не говорю о том, что от христианина требуется прощать. Извинять он, конечно, тоже может, но это вещь сугубо светская. А вот, кстати, вспомнила Блока:

*Страстная, безбожная, пустая,
Незабвенная, прости меня!*

Теперь представим себе, что Блок написал бы так:

*Страстная, безбожная, пустая,
Дорогая, извини меня!*

Смешно.

То есть, конечно, если в метро наступишь человеку на ногу, то всё равно, сказать ли *Простите* или *Извините*. Или *Прошу прощения*. Можно сказать и *Извиняюсь*, только будет слегка просторечно. Да, собственно, простительная слабость и извинительная слабость — более или менее одно и то же. Но в серьезных ситуациях это важно — прощаете вы или извиняете. Вот, скажем, случилась неприятность в отношениях между двумя странами — например, неосознательные граждане побили окна в резиденции посла. Тогда властям следует принести официальные извинения. Но уж, конечно, не попросить прощения. А вот другая ситуация. 25 августа 1991 года в Москве хорони-

Прощение может быть длительным процессом, требующим душевной работы

ли трех молодых людей, погибших при защите Белого дома. И Ельцин сказал тогда, обращаясь к родителям погибших: "Простите меня, вашего президента". Он просил прощения за то, что он не уберет их детей. Странно в этой ситуации было бы, если бы он сказал: извините, мол. Тут вот что еще интерес-

Включаю я в Прощенное воскресенье ближе к вечеру телевизор... Вот мне многие знакомые говорят: "А зачем ты его вообще включаешь?" Так ведь вот не включила бы в тот раз — не услышала бы, как ведущий Новостей говорит: "Если кто-то еще не успел извиниться перед своими близкими...". Ну, в том смысле, что Прощенное воскресенье еще не закончилось и не поздно это сделать.

но. В немецком, например, языке тоже есть два глагола, которые различаются похожим образом: *entschuldigen* (извинить) и *verzeihen* (простить). Да, кстати, есть еще и третий — *vergeben* (отпустить). Но немецкий глагол *verzeihen* — он такой несколько приподнятый, не на каждый день. А русский глагол *простить* изумителен именно сочетанием эмоциональной насыщенности и глубины с абсолютной применимостью к обычной человеческой жизни.

Психологичность этого глагола особенно хорошо видна на фоне даже не *извинить*, а еще одного глагола — *спустить* (спустить ему хамство). Для *спустить* важно то, что человек не стал наказывать кого-то за плохой поступок, причем говорящий не одобряет такое его поведение. Мол, хуже будет, совсем обнаглеет грубиян от безнаказанности. Что же до мотивов — нам о них не сообщают, но говорящий намекает, что такая готовность мириться с плохими поступками другого человека — скорей не от душевной щедрости, а от лени и равнодушия. Разумеется, разные люди могут видеть одно и то же по-разному. Сам человек может считать, что он простил обидчика всей душой. А кто-то другой скажет, что он зря все спускает обидчику.

*Ирина Левонтина, газета
"Троицкий вариант — Наука"
от 13 марта 2012 года.*

*Материал перепечатан
с разрешения автора.*

Ось і знову настає цей дивне свято "Восьме березня", і знову виникає питання: звідки воно взялося і що означає?

Можливо, тут теж святкується перемога, про яку не дуже розповсюджуються, щоб не викликати у сторони, що програла, негативних емоцій?

Висунувши таку гіпотезу, треба звернутися до дати. Це звернення дає вражаючий результат. Як раз в той вечір, коли мільйони російських людей сідають за святковий стіл, щоб вшанувати жінок, у всіх наших храмах співають стихирі Іоанну Предтечі, оскільки Православна Церква згадує чудо обрідження його глави, а значить і обставини її усікновення (в зви-

Немає сумніву втом, що Клара Цеткін, дочка німецького пастора, знала історію Іродіади і, напевно, співчувала їй

чайні роки це свято відзначається дев'ятого березня, а у високосні — восьмого).

Обставини ці полягали у виникненні конфлікту, в який виявилися втягнутими чотири історичні особистості: правитель Галілеї Ірод Антипа (не плутати з його батьком, Іродом Великим, винним у побитті віфлеємських немовлят), його співмешканка Іродіада, дочка Іродіади Соломія і пророк Іоанн Хреститель.

Дивне свято 8 березня

Іноді думають, що, користуючись своєю владою, Ірод відбив у свого брата його дружину заради задоволення своєї похоті, але історичний матеріал не підтверджує такої версії. Іродіада була виключно вольовою жінкою, і те, що вона стала жити з царем, було наслідком її честолюбних задумів, і ініціатива належала тут їй самій. Не Ірод змусив її стати своєю наложницею, а вона "охмурила" слабовільного Ірода, бажаючи стати "першою дамою держави". Ірод піддався їй натиску і її чарам, але в душі постійно відчував докори сумління. Можливо, йому вдалося б їх заглушити, але цього не давав йому зробити Іоанн, з яким цар любив розмовляти, вважаючи його своїм наставником. Іродіада, звичайно, знала про це, і можна собі уявити, як люто ненавиділа вона того, хто погрожував її положенню, і як мріяла про те, щоб його знищити. І одного разу такий випадок знайшовся. Її дочка, що знаходилася під її повним впливом, відмінно станцювала на бенкеті, де були присутні запрошені Іродом високі іноземні гості, і підпилий зайвого цар необачно вигукнув: проси, чого хочеш! Порадившись з матір'ю, Соломія відповіла: хочу голову Іоанна Хрестителя на блюді. Ірод був сильно збентежений, але відректися від публічно даної

обіцянки не наважився, і наказав обезголовити пророка. Виходить, те, що в християнському світі згадують від вечора восьмого березня до вечора дев'ятого березня, є подія, суть якої полягає в перемозі жінок над чоловіками — Іродіади і Соломії над Іродом і Іоанном. Ось що ми насправді святкуємо в цей день, самі того не підозрюючи: торжество фемінізму.

Природно постає питання: чи може християнин відзначати день 8 березня, до якого тягнеться ниточка з самої пекельної безодні?

Загалом, це не так вже й несподівано, якщо врахувати, що придумала в 1910 році це свято Клара Цеткін, яка була якраз затятою феміністкою. Немає сумніву втом, що Клара Цеткін, дочка німецького пастора, знала історію Іродіади і, напевно, співчувала їй.

Природно постає питання: чи може християнин відзначати день 8 березня, до якого тягнеться ниточка з самої пекельної безодні? Чи не варто взяти давно висловлену пропозицію перенести його на день пам'яті жон — мироносиць?

Це не дуже слухне рішення, так як при цьому зберігається порочна ідея відведення жінкам єдиного дня в році. До того ж треба зважати на те, що 8 березня у жінок вихідний, і вони чекають від нас підвищеної уваги, абсолютно не думаючи при цьому про Іродіаду або про Клару Цеткін. І нічого не буде страшного в тому, що ми подаруємо їм у цей день квіти та відкоркуємо пляшку шампанського. Тільки от тост треба підняти за зміцнення християнської сім'ї та її підвалини, тобто за принципи, прямо протилежні тим, які проголошує міжнародний фемінізм.

Віктор Тростніков, професор російського православного Іоанно-Богословського університету, канд. фіз.мат.наук, доктор філософії.

Вулиця Кутузова

Князь Михайло Іларіонович Голенищев-Кутузов Смоленський був єдиним сином генерала-сенатора Голенищева-Кутузова.

У 1761-му Кутузову присвоїли перший офіцерський чин (прапорщика) і на його прохання направили командиром роти в Астраханський піхотний полк.

Кутузов любив Київ і часто бував у місті над Дніпром, отож призначення стало віддушиною в житті воєначальника, котрий потрапив у немилість до влади

У листопаді 1790-го Кутузов приєднався до військ Суворова, що обклали Ізмаїл. "Генерал Кутузов йшов у мене на лівому крилі, — говорив Суворов, — але був моєю правою рукою".

Коли 1801-го на престол зійшов Олександр I, Кутузова призначили військовим губернатором Санкт-Петербурга, а в 1805-му — головнокомандувачем російської армії в першій війні з Наполеоном. Михайло Іларіонович категорично заперечував проти сутичок із ворогом, оскільки як військовий стратег розумів, що армія ще не готова. Проте імператори Олександр I і Франц I не прислухалися до доводів полководця й наполягли на битві з Наполеоном. Вона відбулася біля Аустерліца й закінчилася повною поразкою російсько-австрійської армії. Винним, природно, визнали Кутузова. Опального полководця призначили київським генерал-губернатором.

Кутузов любив Київ і часто бував у місті над Дніпром, отож призначення стало віддушиною в житті воєначальника, котрий потрапив у немилість до влади.

Михайло Іларіонович оселився в просторому генерал-губернаторському будинку (нинішня вулиця Мазепи, 29), розташованому на території Печерської фортеці.

Добре знав Україну, бо брав участь у кількох російсько-турецьких війнах кінця XVIII — початку XIX сторіч, які розгорталися на теренах сучасної України. Серед киян залишив про себе добру пам'ять. Не випадково одна із вулиць Печерська з 1912 року називалася Кутузовською, щоправда, з перервою в 1920-1930-х роках, коли її перейменували на Бухтєєвську, на честь міського голови Бухтєєва. З часом вулиці повернули ім'я полководця — а втім, з Кутузовської вона стала Кутузова...

Кияни зустріли нового начальника тепло, навіть влаштували невеликий "несанкціонований" тріумф: частину дороги несли на руках, дорогу ж усипали квітами...

Отже, 13 листопада 1806 року генерал від інфантерії Михайло Голенищев-Кутузов вступає на посаду Київського військового губернатора з дорученням займатися також і цивільними справами.

Кияни зустріли нового начальника тепло, навіть влаштували невеликий "несанкціонований" тріумф: частину дороги несли на руках, дорогу ж усипали квітами...

Займаючи будь-яку посаду, Кутузов ревно ставився до покладених на нього обов'язків і того самого вимагав від підлеглих. У Києві Михайло Іларіонович спирався на підтримку військових, зумів знач-

Сьогоднішня розповідь присвячена Михайлу Іларіоновичу Кутузову (1745–1813), генерал-фельдмаршалові, переможцю Наполеона, київському генерал-губернаторові (1806–1807), котрий пройшов шлях від прапорщика до фельдмаршала.

но зменшити побутову злочинність. Поліцейські наряди, посилені військовими, ефективно несли службу під час знаменитих контрактів, коли в місто зі всієї країни і з-за кордону з'їжджалися не тільки дворяни, купці та промисловці, а й злодії, баришники, спекулянти, всілякі пройдисвіти. Контракти 1807 року відбулися бездоганно.

Цар звернув увагу на "корисну діяльність" Кутузова в Києві й, мабуть, вважаючи, що успіхи в справі наведення ладу тут надійно закріплені, відправив героя на фронт. Київ нелегко попрощався з улюбленим градоначальником. Ще довго після від'їзду Кутузова з Києва він де-юре залишався Київським військовим і цивільним губернатором, генерал-губернатором Південно-Західного краю.

Михайло Кутузов помер у Силезії, в невеликому містечку Бреслау, 16 квітня 1813 року. Прах героя (попри заповіт полководця бути похованим у Києво-Печерській лаврі) перевезли до Петербурга, де з почестями поховали в Казанському соборі.

(За матеріалами газети "Хрещатик")

Петр Петрович Убери: "Поли а Бог — один,

В числе прихожан храма в честь Рождества Пресвятой Богородицы — не только печеряне (жители Печерска) и даже не только киевляне. Рождественские праздники собрали и зарубежных прихожан. Чтобы в Церкви Рождества Богородицы крестить свою внучку, в Украину из Грузии приехал Петр Петрович Убери, представитель известной в Грузии династии врачей. Он рассказал "Куполу" о том, насколько большим влиянием пользуется в Грузии Патриарх Илия II, а также о традициях своей семьи.

Как Православная Грузия живет и чувствует себя в условиях ускоренной модернизации, которая происходит в Вашей стране?

— Грузинский народ — очень верующий. После распада Советского союза и обретения Грузией независимости, народ повернулся к Церкви. За двадцать лет у нас построено множество храмов, буквально на каждом шагу. Наш Святейший и Блаженнейший Патриарх-Католикос Илия II сыграл в этом очень большую роль. Приблизительно 35 лет он находится во главе Грузинской церкви. В ближайшие дни состоится вручение ему в Москве Премии Международного фонда единства православных народов. То, что сегодня грузинский народ чувствует себя единым — в этом заслуга Грузинской православной церкви. Политики приходят и уходят, а Бог — один, есть и будет.

Как принято отмечать православные праздники в Грузии? Есть ли какие-то специфические особенности, свои традиции?

— У нас нет таких праздников как 7 ноября или 1 мая — мы отмечаем христианские праздники. 19 января, на Крещение у вас ныряют в прорубь, а у нас тоже окунаются. Рождество в Грузии празднуют так же, как и у вас в Украине — обязательно идут в церковь. На праздничном столе в рождественский вечер должна быть кутья и не менее 12 блюд. В селах накануне праздника обязательно режут свинью.

Ваша семья и при советской власти следовала православным обрядам?

— Очень верующей была моя бабушка. Мне было три года, а моему брату Нугзару всего три месяца, когда мы потеряли маму. И нас воспитывала бабушка Екатерина.

Фото Юлии Маковейчук

Святейший и Блаженнейший Католикос-Патриарх всея Грузии Илия II:

"Из-за трудностей современной жизни родители удовлетворялись тем, что имели одного или двух детей. Аборт является страшным грехом — это убийство человека, собственного ребенка! Поэтому я заявил, что если у родителей, у которых родится третий ребенок и последующие, будет желание, я стану крестным отцом этих детей. И сегодня уже более четырнадцати тысяч детей являются моими крестниками и духовными чадами, я их люблю и молюсь за них".

(из интервью интернет-изданию "Православие и мир", 22.01.2013)

ТИКИ ПРИХОДЯТ И УХОДЯТ, ЕСТЬ И БУДЕТ”

В Грузии тогда было очень мало действующих церквей, но мы были крещены. Это были 1948-1949 годы, при Сталине, когда еще все было очень строго. От Зугдиди до Очамчире мы проехали около 50 км, чтобы попасть в церковь в Илори (это в Абхазии). Там нас крестили по всем правилам, в Церкви св. Георгия, а это очень старая церковь, XIV века. Тогда свечи не продавались, нужно было брать их собой. И моя бабушка из чистого медового воска сделала эти свечи — такой высоты, как я. Помню, что священник, который крестил моего брата, сказал, что этот мальчик обязательно станет профессором. И он стал профессором!

Расскажите про вашу династию.

— Нас четверо братьев, и все врачи. Я работаю в Зугдиди, главный отоларинголог. Мой брат — те-

рапевт, заведующий отделением, третий брат заведует детским отделением в больнице в Кутаиси, четвертый брат — профессор Государственного медицинского университета в Тбилиси. Мой отец был Заслуженным врачом Грузии. Все братья врачи, и супруги тоже врачи.

Наша фамилия французского происхождения — мой прадедушка был французом, из Марселя. В Мегрелию он попал в составе свиты наполеоновского генерала Мюрата, женатого на грузинской княжне Саломе Дадияни и жившего некоторое время в Зугдиди. Звали моего деда — Пьер Убери. В Грузии он создал семью и принял православие. Он очень уважал православную церковь, и своим детям давал имена и французского, и грузинского происхождения — Габриель, Ангелина, Тамара...

Похоже, православие может стать тем мостиком, который обеспечит непосредственное и доверительное общение, коммуникацию между людьми?

— Отец Олег — это для нас такой мостик. Я хотел бы, чтобы мои дети и внуки доверяли ему, как доверяю ему я. Мы побывали недавно на Святой горе Афон, и там посетили много монастырей, Иверский грузинский монастырь, видели священные реликвии. В Храме, где о. Олег является настоятелем, — удивительная аура.

Есть повод пригласить в Грузию его вместе с его прекрасной семьей, чтоб Грузия могла показать свое гостеприимство и встретила верующих друзей.

Беседовала Ольга Михайлова

Одна війна – два ПОГЛЯДИ

Серед членів ветеранського клубу "Зв'язок поколінь", що діє при нашому храмі, також є учасники тих сумних подій.

Володимир Петрович Брежнєвський — полковник у відставці. Але не той характер у Володимира Петровича, щоб на пенсії коротати час на дивані перед телевізором. Він очолює Раду об'єднання ветеранів Печерського району, організовує роботу первинних ветеранських об'єднань, опікується тими, хто опинився в скрутному становищі, дбає про збереження історичної пам'яті для нащадків, активно співпрацює з молоддю. Напередодні 15 лютого ми зустрілися з Володимиром Петровичем, щоб пригадати події Афганської війни.

Як Ви ставитеся взагалі до рішення Радянського керівництва ввести війська до Афганістану?

— Враховуючи те, що з Афганістаном ще за часів Леніна був підписаний документ про надання військової допомоги дружній державі, в грудні 1979 був виконаний один з пунктів угоди. І тоді, коли ЦК Компартії прийняв рішення про введення військ, ми, військові, виповнили наказ керівництва. Якби туди ввійшли не радянські війська, були б там американці.

Правильно це було чи ні — у військових такі питання не виникають, ми завжди виконували свою присягу і підкорялися наказам.

Вже минула майже чверть століття після закінчення війни, як Вам здається зараз — чи доцільна вона була?

— Я і сьогодні вважаю, що все було зроблено правильно і виведення військ було передчасним. Я був 5 років загалом в Афганістані. Перший раз — 2 роки з самого початку війни до 1981 року, а другий етап перебування — з 1985 до жовтня 1988. Я мав змогу спостерігати за тим, як змінилося життя населення за ці роки: були побудовані заводи, школи, лікарні, меліоративна система. А тут раптом виведення військ. І що вийшло? Вивели радянські війська, туди зайшли війська НАТО і війна продовжується і до сьогодні.

5 років на війні — це чималий термін. Як Ви підтримували зв'язок з рідними?

— Звісно, що вся наша діяльність не набувала суспільного розголосу. Для всіх ми були в командировках, додому писали листи "живий, здоровий, чого і вам бажаю".

Яким було ставлення місцевого

населення до наших військ?

15 лютого ми відзначили чергову річницю виводу радянських військ з Афганістану. З кожним роком все більше віддаляються від нас події афганської війни. Війни, що тривала 3340 днів або 9 років, 1 місяць і 20 днів. Війни, що стала найбільш масштабною для Радянської армії після завершення Другої Світової війни.

населення до наших військ?

— Місцеві ставилися до нас з прихильністю, доброзичливо. За неофіційною інформацією, яка в нас була, у мешканців селища, де дислокувався наш полк, була домовленість з душманами, щоб нас не чіпали. Вони всі добре знали один одного — більшість душманів були з цих же селян. Вдень ходять придивляються, а вночі обстрілюють. Але переважна більшість населення бачила ту користь, яку їм приносили радянські війська — з будівництвом заводів з'являлися робочі місця, розвивалося сільське господарство. А душмани в більшості своїй відпрацьовували закордонні гроші. Прикрим було те, що серед солдатів афганської армії не було дисципліни, патріотизму. За гроші вони сотнями переходили на бік душманів.

З якими думками Ви поверталися до Радянського Союзу в жовтні 1988?

— З одного боку було сумно, що ми не завершили свою місію — зміни на краще були очевидні: все почало працювати, у людей з'явилася надія на краще життя, вони почали усміхатися. Навіть главарі банд переходили на бік уряду. З іншого боку, було відчуття полегшення від того, що повертаюся додому.

Були моменти, коли смерть проходила поруч?

— Було, всяке було. І в першу падав. Пригадується один випадок, коли був в командному пункті в горах, навкруги тиша, небо високе-високе. І якісь дивні незрозумілі звуки поряд, наче пташка співає. А виявилось, що це кулі пролітали поруч з моєю головою — снайпер знаходився на відстані і з-за моїх рухів не міг поцілити точніше.

Володимир Павлович Бабчун — активний член нашого клубу "Зв'язок поколінь" і невтомний волонтер організації ветеранів Печерського району. Незважаючи на свої поранення і хвороби, Володимир Павлович постійно опікується немічними ветеранами.

— Я потрапив до Афганістану в 1982 році, в самий розпал війни, в загін особливого призначення. Я і зараз після інфаркту, інсульту і всіх операцій можу застосувати деякі прийоми на практиці, — жартує Володимир Павлович.

Прослужив тільки 4 місяці — мене після поранення відправили до Києва в госпіталь. Я вважаю, мені дуже пощастило — з таким пораненням як у мене, виживає одна людина з тисячі — був перелом основи черепа, перелом ребер, ушиб легенів, серце було зрушене з місця і так далі. Після цього я став інвалідом війни другої групи. Якимось пішов у райвиконком дізнатися з приводу черги на квартиру, а той чиновник мені сказав: "Я Вас туди не посилав, чого Ви прийшли?"

Як на Вашу думку: чи потрібно було тоді, в 1979 році розпочинати цю війну?

— Ні, моя думка — категорично ні. Наше тодішнє керівництво хотіли нафту і газ лопатою черпати і тільки через це нас туди посилали. Я вважаю, що керівництво країни

переймалося тоді лише власними інтересами і все.

А місцеві жителі як ставилися до радянських військ?

— Вони теж не розуміли, що ми там робимо. Вони говорили (і я вважаю, що вони мають рацію): "Іван, навіщо ти до нас прийшов?" А під час бойових дій душмани нерідко виставляли жінок і дітей в якості живого щита. Але й серед місцевих були різні люди, і добрі і погані, як і скрізь.

Як Ви вважаєте, виведення військ був своєчасним?

— Я думаю, що їх треба було вивести якомога раніше. Скільки людей даремно загинуло. Ми з самого початку були в нерівних умовах. Афганці воювали в рідних горах, їм там кожен камінь, кожна стежка знайома, вони в цих ущелинах, норах як ховрахи ховалися. Ця війна була марною в усіх відношеннях. Скільки матерів отримали цинкові труни замість своїх синів! Хіба ці смерті можна виправдати?

Розмовляла Тетяна Кашипор

25 грудня 1979 року о 15.00 почалося введення радянських військ в Афганістан у відповідності з наказом міністра оборони СРСР.

В кінці 1988 — початку 1989 року були проведені зустрічі між представниками СРСР і афганської опозицією, а також з представниками пакистанського, іранського керівництва і колишнім королем Афганістану М. Захір Шахом про припинення війни, відновлення миру в країні та формування коаліційного уряду. В рамках цих переговорів СРСР підтвердив, що виконає повністю взяті на себе в Женеві 14 квітня 1988 зобов'язання з політичного врегулювання становища навколо Афганістану.

До 15 лютого 1989 року було завершено виведення радянських військ з Афганістану, за яким здійснювався контроль спостерігачами ООН.

А між 25 грудня 1979 і 15 лютим 1989 вмістилася така суха і страшна статистика:

— Всього вбито, померло від ран і хвороб — 13833 людини, в тому числі 1979 офіцерів.

— Всього поранено — 49985 осіб, у тому числі 7132 офіцера. Стали інвалідами — 6669 осіб. Без вісті пропали — 330 осіб.

— Нагороджені орденами і медалями СРСР були 200 тисяч осіб, з них 76 стали Героями Радянського Союзу. Всього пройшли через Афганістан 546255 чоловік. (Дані генерального штабу ЗС СРСР, 1989 рік)

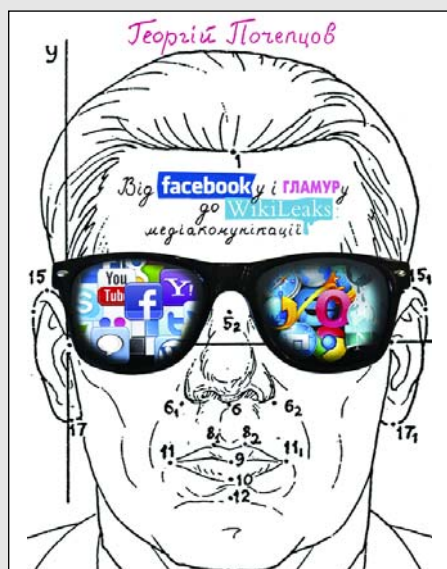
— У бойових діях в Афганістані брали участь 150 тис наших співвітчизників. З них 3360 загинули, 72 пропали безвісти або потрапили в полон. Без синів залишилися 2729 українських матерів, без чоловіків — 505 вдів, без батьків — 711 дітей. Пораненими з Афганістану повернулися 8 тис українців, а 5 тис залишилися інвалідами. Зараз інвалідність має кожний п'ятий український "афганець".

А за минулі після війни роки кількість померлих від ран уже перевищило число загиблих. Залишилися пісні про "гірські стежки" і "чорні тюльпани", фарисейство політиків і ущербні компенсації, залишилися вже посивілі вдови і дорослі діти, і щорічний збір 15 лютого. Пригадати, пом'янути, поговорити і помовчати...

Джеймс Смит
Церковь и постмодернизм

Черкассы, "Коллоквиум", 2012

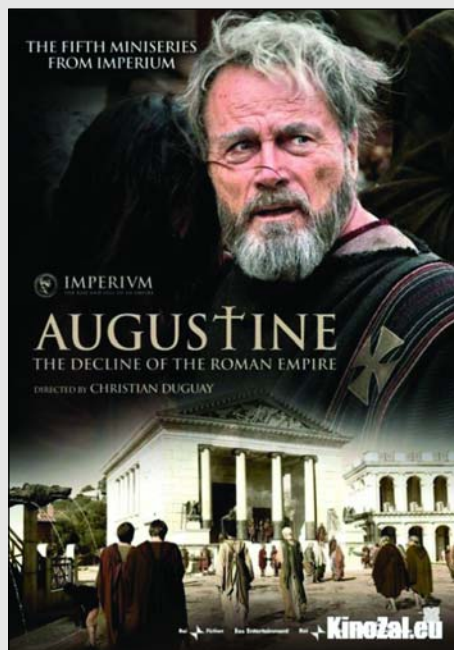
На протяжении последних десятилетий различные христианские конфессии были солидарны в отторжении идей и мыслительных практик постмодернизма. В нигилизме постмодерна виделась, прежде всего, угроза традиционным ценностям, которые проповедует Христианская церковь. Но при этом главная мишень постмодернизма, как ни странно — вовсе не традиция, а тот самый модерн, который породил национальную идентификацию, науку и светские формы гуманизма. Это магистральная идея, которую проводит Дж. Смит, сам воспитанный в традиции американского христианского фундаментализма. Он поясняет, что, например, недоверие Лиотара к метаповествованиям распространяется на тексты, которые требуют легитимации обращением к науке, к доводам разума. Но этот скепсис не касается текстов Библии, поскольку они требуют отклика веры. "Ортодоксальная христианская вера фактически требует, чтобы мы также перестали верить в метаповествования", утверждает автор. У Церкви — свой счет к модерну: ведь именно модерн подчинил смысл, и даже задачи Церкви — культурным нормам, бытующим в обществе, сделал из Церкви как цивилизационного мотора — необременительный атрибут национальной культуры. Поскольку бунт постмодернизма направлен против рассудочности и механистичности модерна, философы постмодерна могут оказаться ситуативными союзниками Христианской церкви.

Георгій Почепцов
Big facebooky i glamuru go WikiLeaks: megiaokomunikacii

Київ, "Спадщина", 2012

Новые медийные возможности сети Интернет привнесут поистине революционные перемены в нашу жизнь. Будучи непосредственными акторами (а то и жертвами) этих перемен, мы не всегда распознаем их размах и значение. Однако мир посмотрел на медиакоммуникации гораздо с большей серьезностью после "Арабской весны", события которой невозможно (и неверно) представить вне контекста активности молодежи в социальных сетях. Поэтому так много внимания в своей новой книге уделяет Г. Почепцов феномену Facebook, оценивая его как созданный человечеством "генератор собственной динамики" — ведь здесь успехи одних подгоняют к интенсивности других. Автор разоблачает миф о свободе и анонимности в сетях и подвергает большому сомнению бескорыстие и незаангажированность их основателей. А также подает информацию о них, основанную на разоблачительных материалах западной прессы. Почепцов даже берется за столь эфемерные материи, как модель счастья в Facebook: она состоит в том, чтоб рассказывать о себе, и, получив побольше "лайков", сделать себя "звездой". Почему же обитатели сетей не становятся счастливее, почему эта гонка за интенсивностью никогда не ведет? Вопросы в книге поставлены, но ответы каждому придется искать самостоятельно.

Святой Августин

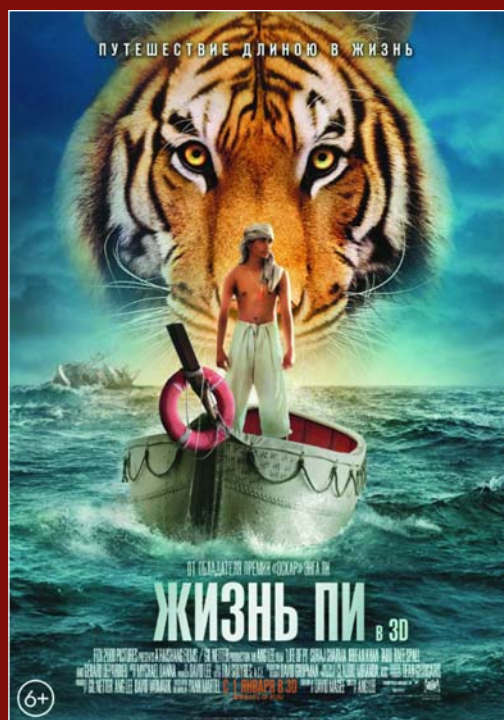
Режиссер Кристиан Дюге

О событиях жизни блаженного Августина историкам неплохо известно, прежде всего благодаря оставленному им автобиографическому труду "Исповедь". Фильм может стать живой иллюстрацией к нему, повествуя, как обычный (хоть и не без талантов) юноша становится светочем и учителем христианского мира, истинным моральным авторитетом. На экране оживают предания о бескомпромиссности христиан античности, процветают христианские города Африки и во всей пресыщенности и циничности предстает "осень цивилизации" Рима. Интонация искренности и проникновенности располагает, так что хочется закрыть глаза на некоторые натяжки сюжета и искажения исторической правды - например, отбеленный до глянца образ Моника, матери Августина. В киноленте передано главное - дыхание надвигающихся Темных веков, осознание неизбежности прихода варваров, к которым бл. Августин призывает относиться как к "ближним". Это (и тем более смерть в осажденном вандалами городе) придает особый драматизм судьбе главного героя, который стал мостиком, живым связующим звеном между утонченной культурой античности и новой, нарождающейся христианской культурой.

Жизнь Пи

Режиссер Энг Ли

История жизни индийского юноши Пи, поведанная им самим, настолько невероятна, что посторонним он предпочитает рассказывать "запасную" версию, более понятную и вызывающую доверие. Ведь "настоящая" включает рассказ о долгом путешествии в одной лодке со свирепым бенгальским тигром по кличке Ричард Паркер. Так случилось, что во время кораблекрушения погибли все пассажиры судна, кроме них двоих, обреченных на общество друг друга. Поначалу опекая и подкармливая тигра, чтоб не быть съеденным самому, юноша со временем берет на себя ответственность за его жизнь и даже игнорирует предоставляющиеся возможности избавиться от опасного соседа. Глубоко в душе Пи надеется завоевать любовь дикого зверя. И хотя эта надежда терпит крах, все же остается благодарность: ведь именно смертельная опасность в лице Ричарда Паркера заставила героя мобилизоваться во время невольного долгого плавания. Тигр стал для человека тем вызовом, без которого существование потеряло бы смысл и тонус. А вера в Бога помогла ему одолеть уныние и подарила волшебные моменты любования могуществом природы как проявления Божественного.

Фильмы смотрела Ольга Михайлова

Подібними примовками прийнято зустрічати Масляну. Існує безліч рецептів млинців: пісні, заварні, здобні гречані млинці, рисові. Пропонуємо вам кілька рецептів млинців для масляного тижня.

”Іде Масляниця дорота, з сиром, маслом, з млинцями, пирогами та з оладками!”

Млинці з гречаного борошна

Для приготування страви вам знадобиться:

- гречана мука — 4 склянки
- вода — 2.5 склянки
- молоко — 2 склянки
- дріжджі — 20-25г
- цукор — 1 ч. ложка
- сіль

Всипати в посуд 2 склянки борошна, тонкою цівкою влити 2 склянками окропу (вода повинна бути не киплячою, а нагрітою до кипіння), добре розмішати, щоб не було грудок. Коли тісто охолоне до кімнатної температури, розвести в півсклянки теплої води дріжджі і влити їх в опару (отримане раніше тісто). Добре все збити, накрити рушником і поставити підходити в тепле місце. Коли опара збільшиться в 2-3 рази, додати в неї борошно, молоко, сіль, потім знову збити і поставити в тепле місце. Випікати млинці у традиційний спосіб.

Млинці на соді

Для рецепту вам будуть потрібні:

- борошно пшеничне — 1 склянка
- борошно гречана — 1 склянку
- молоко — 4 склянки
- яйце — 3 шт.
- масло вершкове — 4 ст. л.
- цукор — 1 ст. л.
- сода — 1/2 ч. л.
- кислота лимонна — на кінчику ножа

- сіль — за смаком

Всипати все борошно в каструлю, розвести її теплим молоком і, додавши яєчні жовтки, цукор, сіль, розтоплене вершкове масло, замісити тісто. Соду розвести шостою частиною склянки води, в такій же кількості води розвести лимонну кислоту. З'єднати соду і кислоту і відразу ж (поки сода шипить) змішати їх з тестом. Яєчні білки добре збити і обережно ввести в тісто. Випікати млинці так, як ви це робите зазвичай.

Млинці рисові

Для рецепту вам будуть потрібні:

- борошно пшеничне — 3 ст. л.
- молоко — 4 склянки
- дріжджі — 50г
- яйце — 3 шт.
- цукор — 3 ст. л.
- масло вершкове — 4 ст. л.
- борошно рисове — 2 склянки
- вершки — 1 склянку
- сир твердий — 200г
- сіль — за смаком.

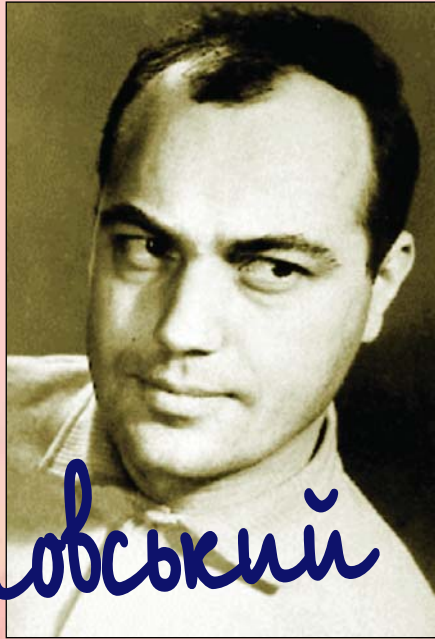
Влити в каструлю 2 склянки ледве теплому молоку, розчинити в ньому дріжджі, всипати пшеничне борошно і замісити тісто. Накрити каструлю рушником і дати опарі підійти. Коли опара підніметься, додати в неї 3 жовтки, розтертих з сіллю і цукром, вершкове масло, рисову муку, молоко і добре розмішати. Збити окремо яєчні білки і вершки і, змішавши їх, обережно ввести в тісто. Дати тісту ще раз підійти.

Нагадуємо, що для випікання млинців сковорода повинна бути дуже добре розігріта.

Ліна Костенко колись сказала: "Микола Вінграновський — дивовижний поет, без якого в українській поезії утворилася чорна діра". В Україні розпочалася підготовка до масштабного проекту "Місяць Миколи Вінграновського", присвяченому одному з найяскравіших українських "шістдесятників".

Микола Вінграновський

І липи темна тінь, горіха тінь прозора...
В мені озвалося сріблясто-голубим,
Коли учора, вчора-ізвечора
На сизім вогнищі дрімав між нами дим,

І шепітливі руки говорили
До рук моїх в солонім забутті,
І говорило поле, і могили,
І я казав собі у темноті:

Не назову тебе. Хоч знаю,
Що прийде час і назову.
І від Дунаю до Дунаю,
На верховині, на низу
Я назову тебе. Я знаю.

Півслова правди дорогої,
Півслова сонця уночі —
І слово правди дорогої,
І слово сонця уночі!

Цим словом схоплений, змуртуєш
Своє життя і всіх — до дна.
Повір мені, ти чуєш, чуєш,
Моя дружино і жона?

Вас так ніхто не любить. Я один.
Я вас люблю, як проклятий. До смерті.
Земля на небі, вечір, щастя, дим,
Роки і рік, сніги, водою стерті,
Вони мені одне лиш: ви і ви...
Димлять століття, води і народи...
Моя ви пам'ять степу-ковили,
Зорі червоний голос і свободи.
Дивіться, гляньте: мій — то голос ваш:
Як світиться він тепло на світанні...
Я вас люблю, як сіль свою Сиваш,
Як ліс у грудні свій листок останній.

На міднім небі вечір прочорнів.
Малі, без голосу у ніч летіли птиці.
Згори гора дивилась у черлінь,
І хилитався човен до човниці.

Безмежний час щось прикидав собі,
На палець міряв небо при дорозі.
Світилися моря, як сонечка рябі,
І кожне море мало по тривозі.

Прозорий холод гір не покидав,
Лежав на ліктях у долинах морок —
Була в одного світу середа,
В другого світу наступав вівторок.

Про це оголосив Андрій Вінграновський — син поета, голова благодійного Фонду імені Миколи Вінграновського: "У 2012 році виповнилося 50 років від того дня, коли побачила світ перша збірка Миколи Вінграновського "Атомні прелюди". А в 2013-му нас чекають ще три круглі дати: 30 років від дня видання повісті "Літо на Десні" і дитячої збірки "На добраніч", а також 10 років із часів публікації його останньої повісті "Манюня". Ми поставили за мету заново розкрити Україні багатогранність особистості Миколи Вінграновського, разом згадати про талановиту людину, яка творила поза часом". Отже, давайте згадаємо і ми з вами цю надзвичайну людину і Майстра.

Павлові Загребельному

Прилетіли коні — ударили в скроні.
Прилетіли в серпні — ударили в серце.
Ударили в долю, захмеліли з болю,
Захмеліли з болю, наїржались вволю.
Отакі-то коні — сльози на долоні.

Стоїть мені моя гірка зоря...
Моя єдина зоре-пересмуто,
На землі злі, на зморені моря
Твій віщий погляд сяє мені люто.

Ти бачиш, моя зоре, крізь п'тьму,
Як зв'язаний своїм я власним домом,
Своїм убогим домом, що йому
Живу я, зоре, віща моя мово.

Кричить-горить занедбаний мій дім,
Мій дім убогий ладен старцювати,
Горить усе з-під ніг, з'їдає душу дим,
А ниву й не засіяно, щоб жати.

Не встиг ще знять коромисла з плеча,
Як відра вже порожні, наче сниво...
Вже стільки всього впало, що аж дивно,
На серце, на тоненьке, як печаль.

Вже стільки тої лютєжі і стугни
Перебуло на нашій голові,
Але дивись — ще мрії в нас живі,
І щастя, і добро нам мокрі чола студять...

Мій віщий знаку, сестро золота,
Моя єдина воле-пересмуто,
Гори мені хоч мить на всі мої літа,
І погляд твій мені хай сяє люто.

ВІДПОВІДІ СВЯЩЕНИКА

— Вітаю Вас, отче Олеже. Таке питання до Вас: чи можна у себе на приватній ділянці під Києвом побудувати каплицю? Дякую, з повагою, Антоніна.

— Дякую за запитання, шановна Антоніно. З точки зору церковного права це можливо, тільки перед початком будівництва необхідно взяти благословіння у єпархіального єпископа, під юрисдикцією якого ви будете будувати каплицю. Канонічних перешкод для будівництва каплиці на власній земельній ділянці не існує. Каплиця набуде особливого статусу — це буде особливе місце для сімейної молитви.

— По словам старожилов, наш багатоповерховий будинок побудований на місці колишнього кладбища. Скажіть, чи може це негативно впливати на життя і здоров'я жителів будинку? (Николай, Київ)

— Уважаемый Николай, вся Украина и весь Киев — это земля наших предков, это целый исторический путь войн, конфликтов, поэтому все дома, можно считать, так или иначе стоят на костях и на крови наших прадедов. Это никак не влияет на качество жизни. Освящайте дом, молитесь за упокой умерших и не пытайтесь на пустом месте выстраивать какие-то энергетические схемы взаимосвязей между прошлым и будущим, теряя при этом самое главное — настоящее.

— Отец Олег, я много лет увлекаюсь охотой и вот только недавно задумался: а как православная церковь относится к охоте на животных и как это соотносится с заповедью "не убий"? (Артем)

— Я как человек отношусь к этому отрицательно. Есть заповедь, о которой Вы сами сказали: "не убей", но есть и другая сторона медали: некоторые популяции животных нужно регулировать. Например, чтобы количество волков или других хищников не превышало допустимые нормы. Не животное над человеком, а человек над животным. Не человек для животного, а животное для человека. Спасибо за вопрос.

— У мене до Вас дуже болюче питання, що стосується відносин в нашій родині. Я уникаю розмовляти зі своїм п'яним батьком, а тверезим він буває рідко. І як мені себе поводити належним чином, коли п'яний батько ображає маму, як це все співвіднести із заповідями про шанування батьків? (Ангеліна)

— Дякую Вам, Ангеліно, за питання. Розмірковуючи над заповіддю "шануй батька твого і матір твою", які Ви згадуєте у своєму запитанні, думки приходять такі: наш прямий

обов'язок перед батьками — їх шанувати. Але як шанувати, якщо вони не зовсім благополучні: чи то зловживають алкоголем, чи то виявляють почуття заздрості до своїх дітей і т.д. Так от, потрібно навчитися їх любити так, щоб не руйнувати себе і проявляти в будь-якій ситуації любов — нехай навіть на дистанції, але все одно любити. Любіть через молитву.

— Отец Олег. У меня такой вопрос. В одной передаче для женщин на Первом национальном канале Вы сказали, что имеете юридическое образование. Это меня немного удивило. Объясните: зачем священнику юридическое образование? С уважением, Вера Михайловна.

— Спасибо, уважаемая Вера Михайловна за вопрос. Свою учебу в университете я рассматриваю с позиций воли Божьей и личной воли. Я всегда вымалывал у Господа возможность быть сопричастным той среде, где формируется научная база, дается экспертная оценка различным социальным и политическим явлениям.

Церковь — это люди, это общество, и, находясь в храме науки (университете), я имею возможность выражать позицию Церкви как общественной, и в то же время духовной институции на те нормы права, которые регламентируют отношения религиозных организаций и государственных институций в Украине. Да и в главном Законе Украины — Конституции — есть слово Бог и прописаны отношения Церкви и государства.

Первыми юристами, которые исполняли функции судей и нотариата, были люди в священном сане.

Чем больше право будет основываться на Нравственном Законе, тем больше честности, порядочности, ответственности будет доминировать в обществе. А это — благо для общества, для каждого из нас.

Слова ПЕРЕВЕРТЫШИ

Самый известный палиндром — **А роза упала на лапу Азора**. Автором этой фразы считается русский поэт XIX века А.А.Фет.

Зачастую палиндромы — это лингвистическая игра. Нельзя сказать, что все они содержательно глубоки, но некоторым составителям удается создать палиндромы достаточно осмысленные и даже забавные. Вот несколько примеров:

**Надо меч в чемодан
На палке клапан
Рвал дед лавр
Коту тащат уток
Гони кур с рук и ног
Кит на море романтик
Ася, молоко около мяса
Лев с ума даму свёл
Водовозу — руку кукурузоводов
Я раз Алле пел Лазаря
Тина барабанит
У тёщи нашёл Лёша нищету
Я иду с мечем судия
Лёша на полке клопа нашёл
Кабан упал и лапу на бок
Нажал кабан на баклажан
А тот суп — пустота
Но и царю — рацион
Долог голод
И рано фонари
Уведя лимузин, изумил я деву
А ремень — не мера
Лилипут сома на мосту пилил
И любил Сева вестибюли
Я не мил — и не женили меня
Около Мити молоко
Леди, вон корова!
А вор окно видел
На вид ангел, на виадук
Алеша шел.
А куда Иван? — Лег на диван
Кит на море романтик
Может, енот тонет ежом?
Лев осовел
Не видно как он дивен
Изредка так дерзи!
Отчаян я, а что?
И леопард и гидра поели
Ешь немытого ты меньше**

Сегодня мы с вами поговорим о палиндромах — так называются слова и фразы, одинаково читающиеся в обоих направлениях.

Палиндромы можно встретить в разных языках:

Например, в латинском: **Sum summus mus** (Я — сильнейшая мышь)

Финский язык: **Saippuakivika-uppias** (в переводе продавец мыла, это самое длинное в мире слово-палиндром)

Английский язык: **Madam, I'm Adam.**

Многие поэты с удовольствием упражнялись в этой веселой лингвистической игре. Например, Велимир Хлебников написал стих, полностью состоящий из строчек-палиндромов:

**ПЕРЕВЕРТЕНЬ
Кони, топот, инок.
Но не речь, а черен он.
Идем, молод, долом меди.
Чин зван мечем навзничь.
Голод, чем меч долог?
Пал, а норов худ
и дух ворона лап.
А что? Я лов? Воля отча!
Яд, яд, дядя!
Иди, иди!
Мороз в узел, лезу взором.
Солов зов, воз волос.
Колесо. Жалко поклаж. Оселок.
Сани, плот и воз, зов и толп и нас.**

**Горддох, ход дрог.
И лежу. Ужели?
Зол, гол лог лоз.
И к вам и трем с Смерти-Мавки.**

Или вот пример стихотворения В. Брюсова с более сложным видом палиндрома — словесным, то есть слова в стихотворении читаются в обратном порядке так же, как и с начала до конца:

**Жестоко раздумье.
Ночное молчанье
Качает виденья былого,
Мерцанье встречает улыбки
сурово,
Страданье
Глубоко-глубоко!
Страданье сурово улыбки
встречает...
Мерцанье былого
виденья качает...
Молчанье. Ночное
раздумье жестоко.**

Существуют также и музыкальные палиндромы, когда пьесу играют "как обычно", но после того, как она заканчивается, ноты переворачивают и произведение играют заново, причем музыка не изменится. Пример — "Застольная мелодия для двоих" Моцарта.

Храм відкритий щоденно з 10:00 до 19:00

Дякуємо родині Українських
за допомогу у виданні

Соціальні проекти нашого храму

Ікона Богородиці перебуває у вітварі храму, її виносять щонеділі після літургії.

Цю ікону благословив нашому храму протоієрей Георгій Єдлінський за 21 рік до його створення (подробіці читайте в журналі "Купол" №3 (11).

РОЗПОРЯДОК БОГОСЛУЖІНЬ на березень 2013 року

3.03 – Неділя про блудного сина.

2.03(сб.) о 17.00 – Всенощна.

3.03(нд.) о 9.00 – Божественна літургія.

8.03 (пт.) о 17-00 – Вечірня. Парастас

9.03 (сб.) о 9-00 – Божественна Літургія.

Вселенська батьківська суббота

9.03(сб.) о 17.00 – Всенощна.

10.03 – Неділя м'ясопусна, про Страшний суд..

10.03(нд.) о 9.00 – Божественна літургія.

17.03 – Неділя сиропустна. Прощена неділя.

16.03(сб.) о 17.00 – Всенощна.

17.03(нд.) о 9.00 – Божественна літургія.

Заговіння на Великий піст.

18.03 (пн.) о 17-00 – Великий покаянний

канон св. Андрія Критського

19.03 (вт.) о 17-00 – Великий покаянний

канон св. Андрія Критського

20.03 (ср.) о 7-30 – Літургія Передосвячених Дарів

21.03 (чт.) о 17-00 – Великий покаянний

канон св. Андрія Критського

22.03 (пт.) о 7-30 – Літургія Передосвячених Дарів)

22.03 (пт.) – 17-00 – Вечірня

23.03(сб.) о 9.00 – Божественна Літургія.

Пам'ять вмч. Феодора Тірона

23.03(сб.) о 17.00 – Всенощна.

24.03 – Неділя 1-ша Великого посту.

Торжество Православ'я.

24.03(нд.) о 9.00 – Божественна літургія.

29.03 (пт.) о 17-00 – Вечірня. Парастас

30.03(сб.) о 9-00 – Божественна Літургія.

Поминання померлих

30.03(сб.) о 17.00 – Всенощна.

31.03 – Неділя 2-га Великого посту.

31.03(нд.) о 9.00 – Божественна літургія.

* В розпорядку можливі зміни.

За більш детальною інформацією звертайтеся
за тел. 360 04 10 та (098) 958 99 33.

Розклад богослужінь в храмі на честь
ікони Богородиці "Помічниця в пологах":
вівторок, п'ятниця о 14-00 – молебень за
здоров'я (передпологовий, післяпологовий)
субота о 9-00 – Божественна літургія

Дитячий клуб "Недільна школа"

о Основи християнського віровчення.

Закон Божий

о Декоративно-театральне мистецтво

о Новий навчальний рік розпочнеться у

вересні

Запис та інформація за тел.: (044) 360 04 10

Клуб "Зв'язок поколінь"

Індивідуальний графік

Марина Іванівна Брежинська (067) 717 56 51

Володимир Павлович Бабчун (044) 286 28 07

"Молодіжне соціальне служіння"

(044) 360 04 10

Благодійне екскурсійне бюро

Відвідування святинь та визначних

історичних місць Києва

(044)360 04 10

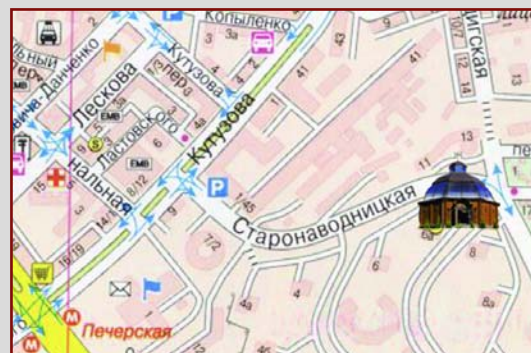
Храм на честь ікони Пресвятої
Богородиці

"Помічниця в пологах" при київському

міському пологовому будинку № 1

(вул. Арсенальна, 5)

(044)360 04 10

Свідоцтво про реєстрацію: КУ №591-229Р,
видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011

Наклад: 10 000 прим.

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,

Церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці

тел.: (044) 360-04-10, e-mail: office@kupol.org.ua <http://www.kupol.org.ua>

Редколегія:

Головний редактор: протоієрей Олег Мельничук.

Відповідальний редактор: Тетяна Кашпор.

Члени редколегії: Ольга Романчук, Ольга Михайлова, Сергій Герасимов.

Верстка: Олег Гавран.

Інформацію про розклад богослужінь
та новини парафії можна знайти
на сайті kupol.org.ua та в мережі FACEBOOK